

РЕШЕНИЕ

№ 3079

гр. София, 11.10.2010 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, I КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 04.06.2010 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Лозан Панов

ЧЛЕНОВЕ: Миглена Недева

Мария Ситнилска

при участието на секретаря Галя Илиева и при участието на прокурора Павлов, като разгледа дело номер **8880** по описа за **2009** година докладвано от съдия Миглена Недева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 – чл.228 от Административно – процесуалния кодекс /АПК/, във връзка с чл.63, ал.1, изр.2 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/ и Указа за борба с дребното хулиганство, предвид решаване на спор за подсъдност по ч.н.д. № 681 / 2009 г. от смесен петчленен състав на ВКС и ВАС.

Образувано е по касационна жалба на А. Ф. Х. от гр. С. срещу Решение от 21.10.2009 г. по нахд № 11679 / 2009 г. по описа на С районен съд, 96 състав, с което касаторът е признат за виновен за извършване на непристойна проява по чл.1 от Указа за борба с дребното хулиганство и му е наложено административно наказание „задържане в поделенията на МВР за срок от петнадесет денонощия”, като зачита времето, през което е бил задържан по административен ред.

В касационната жалба се твърди, че лицето е било нападнато и обидено от другите участници в сбиването, поради което и агресивното му поведение е било породено от защитната реакция срещу тях. Сочи, че не е ангажирал адвокат пред първата съдебна инстанция, тъй като бил заблуден, че не му е необходим такъв. Иска да бъдат разпитани като свидетели лица, които да докажат, горните обстоятелства. Освен това, счита, че наложеното му наказание е крайно несправедливо. Не счита, че проявата му е с висок интензитет, както е определил СРС. Пред съда е заявил, че може да плати глоба, но задържането му за срок от петнадесет денонощия, ще бъде фатално за него, тъй изкарва оскъдния си хляб и се грижи за семейството като шофьор на такси, което няма да може да прави през този период.

Ответникът по касация чрез процесуален представител представя писмено становище, в което се обоснова недопустимост на жалбата на основание чл. 7 от УБДХ.

Прокурорът изразява становище за неоснователност на касационната жалба и моли да бъде оставено в сила първоинстанционното решение.

Жалбата е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА.

Съгласно чл. 7, изр. 1 от УБДХ, решението на районния съдия не подлежи на обжалване и се изпълнява незабавно. Съгласно практиката на Европейския съд по правата на човека в С (Решение от 23 април 2009 г. по делото З К срещу Б) в случаите на наложено административно наказание задържане в поделенията на Министерството на вътрешните работи, предвид строгостта на наложеното наказание, ограничаването на правото на обжалване на административнонаказаното лице представлява нарушение на чл. 2 от Протокол № 7 към Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи (КЗПЧОС). Съгласно чл. 2, ал. 1 от Протокол № 7 към Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи (КЗПЧОС), всяко лице, признато от съда за виновно в извършването на престъпление, има право да обжалва обявяването си за виновно или осъждането си пред висшестоящия съд. Упражняването на това право, включително основанията за това, се урежда от закона. Съгласно чл. 2, ал. 2 от Протокол № 7 към КЗПЧОС, това право подлежи на изключения, когато се отнася за несъществени престъпления, определени от закона, или когато съответното лице е било осъдено в първа инстанция от най-висшия съд в държавата, или е признато за виновно и осъдено в резултат на жалба, подадена срещу неговото освобождаване. Основният въпрос, поставен пред Съда в С, е дали нарушенията по УБДХ представляват „несъществени престъпления”. В Решение от 23 април 2009 г. по делото З К срещу Б, Съдът в С приема, въпреки че в българското законодателство наказанията за тези нарушения са определени като административни, предвид строгостта на наложените наказания и съобразно принципите на КЗПЧОС на наказаните лица се полага право на обжалване. Настоящият съдебен състав споделя тези съображения и приема, че касаторът разполага с право да обжалва решението на районния съд.

Административен съд С. – град, в настоящия му състав, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира касационната жалба за НЕОСНОВАТЕЛНА.

В рамките на касационното производство съдът, след като обсъди всички посочени в жалбата пороци на решението, и с оглед императивната разпоредба на чл. 218, ал. 2 от АПК, предвид която следи служебно за валидността и допустимостта на обжалваното решение и съответствието с материалния закон, счита, че решението е валидно, допустимо и постановено при правилно прилагане на материалния закон.

Касационната инстанция изцяло споделя фактическите и правните изводи на първоинстанционния съд. Приетата от СРС фактическа обстановка, настоящият съд намира за правилна, като подкрепена от доказателствата по делото.

По съществуто на спора, СРС правилно е установил, че жалбоподателят е извършил непристойна проява по смисъла на чл.1, ал.2 от Указа за борба с дребното хулиганство, поради което правилно му е наложено административно наказание „задържане в поделенията на МВР за срок от петнадесет денонощия” със зачитане времето, през което е бил задържан по административен ред.

При така установената фактическа обстановка съдът е извел правилни изводи от правна страна, че с поведението си касаторът е нарушил обществения ред и спокойствие. Същевременно поради своята по-ниска степен на обществена опасност извършеното

деяние не представлява престъпление по чл. 325 от Наказателния кодекс, а административно нарушение „дребно хулиганство” по чл. 1, ал. 2 от УБДХ.

При извършената проверка настоящият състав счита, че не са налице основанията, предвидени в чл.348 от НПК. Решението е мотивирано, съобразено с материалния закон и е постановено при спазване на процесуалния ред по НПК, поради което и твърденията на касатора са неоснователни.

Не може да се приеме твърдение за процесуално нарушение във връзка с липсата на процесуален представител пред първата съдебна инстанция. Видно от протокола от заседанието възможността за назначаване на адвокат е била указана на лицето.

Съгласно чл.1, ал.2 от УБДХ, „дребно хулиганство” е „непристойна проява, изразена в употреба на ругатни, псувни или други неприлични изрази на публично място пред повече хора, в оскърбително отношение и държане към гражданите, към органите на властта или на обществеността или в скарване, сбиване или други подобни действия, с които се нарушава общественият ред и спокойствие, но поради своята по-ниска степен на обществена опасност не представлява престъпление по чл. 325 от Наказателния кодекс”.

От доказателствата по делото, както от разпит на свидетели, така и от писмените доказателства, включващи и две медицински удостоверения от другите две лица, участници в инцидента, се установява, че А. Ф. Х. е участвал в спречкване на обществено място с друг шофьор и неговия спътник, довело до удари, т.е. сбиване, в резултат на което двамата други участници са получили леки телесни наранявания.

В решението са изложени подробни мотиви защо съдът цени като доказателство представената по делото докладна записка. Тя е допустимо доказателство по УБДХ, което следва от чл. 4-6 УБДХ. За разлика от наказателното производство, където изискванията за събиране на доказателства са завишени в сравнение с тези по УБДХ с оглед различната степен на засягане на правата и законните интереси на обвиняемия и нарушителя, то в производството по УБДХ, съгласно чл. 4-6 УБДХ, всички документи, събрани в хода на административнонаказателното производство, включително докладната записка могат да се ползват като доказателства по делото.

При горните доказателства, осъществяването на състава на чл.1, ал.2 от УБДХ от А. Ф. Х. е доказано по безспорен начин. Без значение са аргументите, че другите участници в скарването и сбиването са виновни, съответно кой е започнал инцидента, съответно, че те следвало да бъдат наказани. Това по никакъв начин не обосновава липсата на вина у касатора, нито пък го освобождава от отговорност за участието му в скарването и сбиването. В този смисъл, без значение за решаване на спора биха дили сочените от касатора свидетелски показания в тази насока.

Относно вида и размера на административното наказание, настоящият състав счита, че същата е определена правилно от СРС. Наложената санкция е в рамките на законоустановения в чл.1, ал.1 от УБДХ размер.

Съдът смята също така, че тя правилно е определена и в предвидения максимален размер като „задържане в поделенията на МВР за срок от петнадесет денонощия”. Това е така, доколкото за всеки вид непристойно поведение от изброените в чл.1, ал.2 от УБДХ се предвижда санкция в предвидените в закона граници, а конкретния случай, определено е в графата на най-тежките такива, според градацията в сочената разпоредба: от употреба на ругатни, псувни или други неприлични изрази на публично място пред повече хора, в оскърбително отношение и държане към гражданите, към органите на властта или на обществеността до скарване и сбиване. В този смисъл,

правилно СРС е преценил, че глоба би могла да се наложи за някое от по-леките изпълнителни деяния, например употреба на ругатни или неприлични изрази на публично място, но не и за това с най-голяма обществена опасност – сбиватне. Още повече, че процесното сбиване е съпроводено и с причиняване на телесни вреди.

Изложените съображения от социално естество, свързани с лишаването от средства за издържане на семейството за периода от половин месец, съдът приема единствено за защитна теза от страна на касатора. Това е така, първо, поради липсата на доказателства в тази насока и, на второ място, с оглед изричното заявление на касатора, че е в състояние да плати глоба, чийто размер може да бъде от 500 лв., т.е. надвишаващ минималната за страната месечна заплата.

Предвид липсата на други твърдения, представляващи касационни основания за отмяна на първоинстанционното решение и с оглед предмета на касационната проверка, настоящият състав счита, че решението следва да бъде оставено в сила като законосъобразно, обосновано и правилно и постановено при спазване на съдопроизводствените правила.

По изложените съображения и на основание чл.221, ал.1 от АПК, Административен съд С. – град, I касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 21.10.2009 г. по нахд № 11679 / 2009 г. по описа на С районен съд, 96 състав, с което А. Ф. Х. е признат за виновен за извършване на непристойна проява по чл.1 от Указа за борба с дребното хулиганство и му е наложено административно наказание „задържане в поделенията на МВР за срок от петнадесет денонощия”, като зачита времето, през което е бил задържан по административен ред.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

2.

ЧЛЕНОВЕ: 1.